

Найголовніша перевага такого середовища полягає в тому, що студент навчається професії в студійних умовах, де він відкритий, перебуває в ігровому стані, працюючи зі своїми колегами без страху та осудження від інших. Людина може не чіплятися за знайдене, вона завжди готова до пошуків спочатку.

Перший метод може призвести до того, що людина починає звично повторювати, фіксувати; тут один варіант спектаклю, який є незмінним, як поставили 20 років тому, так і грається. Саме тому стане корисною роботою для відчуття сучасності — долучення елементів докудрами для того, щоб актор не лише шукав героя в літературі та драматургії, а й мав можливість зустрітися з ним наживо, тобто мав моменти спілкування, пошуків форми та проявів, те, як це у подальшому буде висловлено на сцені.

Також постійно слід напрацьовувати та наново вносити певні зміни в програму самих педагогів кожного курсу з урахуванням саме унікальності набраного курсу й кожного студента, адже робота націлена на співпрацю і після навчання. Перший метод окремо зосереджував на унікальності та таланті кожного студента, який піде працювати в державний театр. Виходить, що педагогу для другого методу доведеться детальніше цікавитися новинками сучасного мистецтва, філософії та психології, адже слід враховувати те, що кожен набір студентів щороку відрізняється різними типами якостей, особливостями характеру та й, звісно, темпераменту, який властивий тому чи іншому року й місяцю народження. Кількість студентів із яскраво вираженими лідерськими чи діловими якостями також слід неодмінно відзначати та враховувати їх одразу до становлення курсу, щоб й інші студенти мали можливість проявляти себе як лідер чи ділова людина.

Тому радше за все слід повернутися до набору акторсько-режисерських курсів, але ж з єдиним уточненням: людина, як у медичному вузі, на другому чи третьому курсі повинна мати можливість остаточно обрати спеціальність — актор, режисер, драматург, сценограф, менеджер, театральний критик. Студентам слід надати ширший вибір можливостей обирати, які саме заняття відвідувати: фізкультуру чи йогу, класичний танок чи основи фізичного театру. Як відомо, що правильний вибір фізичних занять впливає на підвищення рівня його IQ та EQ, уміння створювати власний енергетичний потенціал.

Отже, саме таким ми і бачимо випускника другого шляху виховання сучасного актора, нашого «розумного арлекіна», націленого на пошуки та створення власного унікального театру й знаходження своїх однодумців.

А. Гіхонк

МУЛЬТИМЕДІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК НЕВІД'ЄМНА СКЛАДОВА РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА

A. Gikhonk

MULTIMEDIA TECHNOLOGIES AS AN INTEGRAL COMPONENT OF THE DEVELOPMENT OF MODERN THEATER ART

Сучасне сценічне мистецтво — це складна система взаємопроникнення жанрів, образів, сенсів, у якій різні види мистецтва, такі як література, акторсько-виконавська майстерність, дизайн, хореографія, інноваційна інженерія, органічно зливаються та поєднуються в межах сценічного простору. Це утворює складну

форму сучасного театрального мистецтва під назвою мультимедійне сценічне видовище.

Зробити сценічну дію видовищнішою за допомогою передових технологій відповідно до епохи — завжди було однією із головних цілей театрального мистецтва, починаючи з давньогрецького бога із машини та середньовічного вагончика видовищ і до сучасного використання передових комп'ютерних та інженерних технологій, інструментів таймкоду, штучного інтелекту для програмування сценічного освітлення, аудіовізуальних ефектів і зміни декорацій. Технології завжди відігравали й продовжують відігравати провідну роль для створення неймовірних відео-, аудіоефектів.

XXI століття — це епоха інновацій у сучасному театральній-сценічному мистецтві, що ґрунтується на руйнуванні стереотипів щодо театральних форм, експериментах зі змістом, формами та образами. Технологічні трансформації оточуючого середовища торкнулись і культурних реалій, що, відповідно, знайшло відгук у вигляді підвищення важливості та місця художньої виражальності сценічного простору.

Сучасне інноваційне мультимедійне обладнання, як-от лазерні проектори, мультимедійні просвітні та світлодіодні модульні екрани, голографічне обладнання, машини спецефектів і відповідне цифрове програмне забезпечення, набуло масового розвитку. Ключова особливість сучасних мистецько-видовищних форм — це глибоке проникнення мультимедійних форм у реалізацію сценічної дії. Проте, оскільки швидкість розвитку та розробки технологій невпинна, то існує постійна, систематична й нагальна потреба в діагностиці, вивченні та систематизації найпоширеніших форм використання мультимедійних технологій — від найпростіших до новітніх «технологій захоплення руху» — й використання штучного інтелекту.

Також невпинний розвиток мультимедійних технологій можна розглядати як певну загрозу експансії мультимедійними засобами сучасного театральній-сценічного простору. Водночас спостерігається також тенденція до підміни мультимедійними технологіями безпосередньої драматичної сценічної дії. Це відбувається в результаті надмірного використання режисерами та художниками новонабутих технічних компетенцій та перенасичення сценічного простору технічними засобами, які за своєю природою є активнішими динамічними і яскравими, такими, що перебирають увагу глядача з актора-виконавця на активніші спецефекти, що часто не несуть змістового навантаження та є виключно засобом виражальності. Водночас мультимедійні технології цілком довели, що можуть виступати не лише як засіб виражальності та театралізації, а і як цілком самостійний окремих вид мистецько-видовищної творчості. Сьогодні мультимедія визнано цілком самостійним видом мистецтва, які мають невичерпний потенціал для втілення найбільш інноваційних ідей та концепцій щодо сучасних творів мистецтва, ролі автора та аудиторії, взаємовідносин між реальністю й мистецтвом. Саме тому навіть представники театру та інших традиційних видів мистецтва звертаються до медіа в пошуках нових рішень, можливостей самовираження та уяви.

Сучасний театр змушений вирішувати одне з головних завдань, яке ставить перед собою глобалізація сучасної культури — необхідність поєднання високотехнологічної мультимедійної реальності з традиційними культурними формами мистецтва і віднаходити в цьому співіснуванні гармонійний баланс.

Медіамистецтво, безумовно, — це наймасштабніший тренд сучасного українського культурного середовища. Варто також зазначити, що в епоху медіа глядачі дедалі більше цікавляться театральним мистецтвом. Глядач у сучасному світі прагне безпосереднього емоційного контакту з акторами та виконавцями, творчого спілкування з витвором мистецтва. У поєднанні з сучасними тенденціями технологічного середовища це представляє особливий інтерес до театального мистецтва та утверджує його місце в культурному середовищі. У процесі вивчення технологічного впливу на художній образ сценічних подій, появи нових типів сценічного простору, зміни характеру діалогу в глядача складається цілісна картина вистави. За допомогою сучасних засобів можна максимально наблизити дію у виставі до реального життя та дозволити глядачам брати безпосередню участь у виставі, шляхом встановлення бар'єру між фантазією та нереальністю сценічної дії фактично відокремлюючи її від реальності.

Мультимедійний дизайн слід розглядати як сферу проектної діяльності, та саме мультимедіа-технології надають різноманітні опції для реалізації творчих можливостей і практично необмежені можливості реалізації творчих задумів митця, але водночас вони несуть багато обмежень, небезпек і вимог до процесу створення та результатів творчої діяльності професіоналів. Оскільки сучасні технології дозволяють створювати унікальні витвори мистецтва, то слід зважати, що їх застосування потребує максимально свідомого підходу.

Поглиблене вивчення, систематизація здобутих знань, можливості використання інноваційних сценічних технологій стають важливою частиною навчального процесу. Вивчення складних мультидисциплінарних взаємозв'язків, що стоять на межі між наукою і мистецтвом, між технологічними процесами і творчими процесами, сприяє підвищенню рівня професійної підготовки у сфері театально-сценічних напрямів.

Отже, основні зміни пов'язані зі складними процесами світової глобалізації, що торкається усіх сфер існування людства, та з високим рівнем досягнень у сфері науки та техніки. Глобалізація сучасної культурної сфери сприяє інтеграції технологій, які використовуються в театрі, і подальшим трансформаціям у його еволюційному розвитку.

Л. Кудрич

**КАФЕДРА МУЗИЧНО-ДРАМАТИЧНОГО ТЕАТРУ ХАРКІВСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ
АКАДЕМІЇ КУЛЬТУРИ ЯК НОВА ПЛАТФОРМА ДЛЯ ВИХОВАННЯ АКТОРІВ
МУЗИЧНО-ДРАМАТИЧНОГО ТЕАТРУ**

L. Kudrych

**DEPARTMENT OF MUSICAL AND DRAMATIC THEATRE OF KHARKIV STATE
ACADEMY OF CULTURE AS A NEW PLATFORM FOR EDUCATION
OF MUSIC AND DRAMA THEATRE ACTORS**

Театр — одне з видовищних форм сценічного мистецтва. Різновидом музичної театальної творчості, де головний виконавець — актор-вокаліст, є музично-драматичне мистецтво. Усі почуття і характер героя передаються технічними можливостями голосу, його тембральними барвами та проникливістю, але без володіння акторською технікою, без пізнання поняття акторської майстерності це